

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Janem Kašparem ve věci žalobkyně: **M. F.**, bytem B. 100, zast. Ing. Tomášem Hajduškem, daňovým poradcem, sídlem Katovice, Školní 419, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, sídlem Praha 1, Letenská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 17.6.2011, č.j. 904/46 047/2011, a ze dne 29.7.2011, č.j. 904/49 049/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí ministerstva financí, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prominutí daně z příjmu fyzických osob a daně z přidané hodnoty dle § 55a zákona č. 337/1992 Sb. (dále jen daňový řád nebo d.ř.). Žalobkyně má za to, že žalobou napadenými rozhodnutími došlo k porušení ústavně zaručených práv žalobkyně podle článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a práva na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně zároveň namítá porušení jejího práva na dobrou zprávu, jak je zakotveno v doporučení CN/Rec (2007) Výboru ministrů členských zemí o dobré správě ze dne 20.6.2007, konkrétně že se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí řádně nevypořádal s klíčovým argumentem žalobkyně, kterým žalobkyně prokazovala existenci nesrovnalosti vyplývající z uplatnění daňových zákonů, v důsledku čehož jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná. Žalobkyně v žádosti namítla, že v důsledku úmrtí jejího manžela v průběhu daňové kontroly nemohla účinně konzumovat svá práva na spravedlivý proces, neboť se dostala do zjevně diskvalifikačního a diskriminačního postavení, a to práva uvedená v § 16 odst. 4 daňového řádu. Nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů žalobkyně v žádosti spatřovala v tom, že daňový řád neřešil situaci, kdy dojde k úmrtí

daňové osoby v průběhu daňové kontroly ještě před jejím dokončením ve fázi probíhajícího dokazování. Nejasnou situaci prokazovala postupem prvostupňového správce daně, kdy ještě před skončením dědického řízení vydal dodatečné platební výměry, na kterých označuje jako právního nástupce dceru zemřelého. Poté k odvolání dcery tyto platební výměry v rámci autoremedury zrušil. Dle žalobkyně tak byla pro samostatného správce daně situace nestandardní a nejasná. Žalobkyně má za to, že v odůvodnění obou rozhodnutí v této argumentaci žalobkyně žalovaný mlčí, neboť z odůvodnění není zřejmé, z jakého důvodu toto žalovaný nepovažuje za nejasnost vyplývající z daňových zákonů.

Při jednání soudu dále zástupce žalobkyně doplnil, že žalobkyně o podnikání manžela neměla žádné informace, byla tak její pozice v daňovém řízení výrazně oslabena. Soudy v řízeních o žalobkyni podaných žalobách našly možná právo, ale nenalezly spravedlnost. Žalobkyně se ohradila proti tvrzení žalovaného o tom, že by jinak získala výhodu majetkového prospěchu. Žalobkyni je 67 let, celá kauza se vleče a projeví se na jejím zdraví. Nemovitost, ve které žila s manželem, záhy opustila. Žalobkyně odkázala na definici prominutí daně dle § 55a d.ř. v rozsudku NSS č.j. 8 Afs 85/2007 – 54. Na článcích z novin ze dne 3.1.12 a 4.1.12 obsahující subjekty, kterým žalovaný daň prominul (např. Setuza, Siemens, ČKD) v celkové výši 6,2 miliardy Kč, bez znalosti podrobností vnesla pochybnost, zda se jednalo skutečně o projev královské milosti. Žalobkyně namítla, že rozhodnutí žalovaného vybočilo z ústavních mezí, neboť byla naplněna podmínka prominutí daně – nejasnost zákona, jelikož d.ř. explicitně neřešil, jakým způsobem pokračovat po smrti kontrolovaného subjektu v daňové kontrole. Žalovaný opomněl uvést hlubší úvahu o výše uvedené nejasnosti zákona.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť žalobou napadenými rozhodnutími nedošlo k porušení práv žalobkyně. Obě rozhodnutí byla řádně odůvodněna, žalobkyni byl vysvětlen pojem „nesrovnalosti“ a důvody pro aplikaci institutu prominutí daně podle § 55a daňového řádu. Žalobkyně byla seznámena s tím, že nesrovnalost není nezákonnost ani jiná nesprávnost aplikace právních norem. Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že zmiňované důvody by mohly být a také byly uplatněny žalobkyní v rámci jiných prostředků daňových řízení. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně nebyla při podání svých žalob proti rozhodnutí o daňové povinnosti úspěšná, žaloby byly zamítnuty, popř. odmítnuty (NSS 1Afs 104/2010-107, č.j. 1Afs 41/2011-178). Shodně odmítl Ústavní soud stížnost žalobkyně (II ÚS 366/09), ve kterém Ústavní soud odmítl námitky žalobkyně, které byly uplatněny i v tomto řízení. Daňový řád na úmrtí daňového subjektu v průběhu daňové kontroly pamatoval v ust. § 6 odst. 1, § 40 odst. 7 a § 57 odst. 3, kdy správce daně v dané věci postupoval v souladu s těmito ustanoveními. Shodně s názorem Nejvyššího správního soudu žalovaný konstatoval, že žalobkyně se v průběhu daňového řízení nedostala do nevýhodného postavení, naopak by získala výhodné postavení, pokud by úmrtím daňového subjektu – právního předchůdce došlo k zakonzervování neoprávněně nízké daňové povinnosti podložené nesprávně vyplněným daňovým přiznáním nebo dokonce fiktivními daňovými odpočty v její prospěch. V souladu se zásadou univerzální sukcese platí, že dědictví je buď převzato celé či zcela odmítnuto. Nelze tedy oddělit v přímém závazku práva od povinností.

Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti :

Žalobkyně žádosti ze dne 8.11.2010 požádala o prominutí daně z příjmu a daně z přidané hodnoty, neboť důsledku úmrtí manžela v průběhu daňové kontroly nemohla účinně konzumovat svá práva na spravedlivý proces, neboť se dostala do zjevně diskvalifikačního a diskriminačního postavení, a to práva uvedená v § 16 odst. 4 daňového řádu. Nesrovnalost

vyplývající z uplatňování daňových zákonů žalobkyně v žádosti spatřovala v tom, že daňový řád neřešil situaci, kdy dojde k úmrtí daňové osoby v průběhu daňové kontroly ještě před jejím dokončením ve fázi probíhajícího dokazování. Nejasnou situaci prokazovala postupem prvostupňového správce daně, kdy ještě před skončením dědického řízení vydal dodatečné platební výměry, na kterých označuje jako právního nástupce dceru zemřelého. Poté k odvolání dcery tyto platební výměry v rámci autoremedury zrušil. Dále žalobkyně v žádosti o prominutí daně namítla nadměrnou tvrdost zákona s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Aps 5/2008-87.

Rozhodnutím Ministerstva financí č.j. 904/49 049/2011 byla zamítnuta žádost žalobkyně o prominutí dodatečně vyměřené daně z přidané hodnoty. V rozhodnutí žalovaný konstatoval důvody žádosti, a to námitky žalobkyně o porušení práva na spravedlivý proces, neboť žalobkyně neměla žádné informace o podnikání svého manžela, proto nemohla relevantně uplatnit svá práva v průběhu daňové kontroly, zejména nést důkazní břemeno, navrhopat důkazy. Žalobkyně měla za to, že daňová kontrola měla skončit okamžitě poté, co se správce daně dozvěděl o úmrtí kontrolované osoby. K tomu žalovaný konstatoval, že dle § 55a odst. 1 daňového řádu lze daň prominout pouze z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. Nesrovnalostí není nezákonnost ani jiná nesprávná aplikace platných daňově právních norem. O nesrovnalost dle žalovaného jde v případech účinku zákonem nepředvídaných nebo nezamýšlených např. v případě zákonem nezamýšleného dvojího zdanění. Námitky žalobkyně jsou tak ve vztahu k prominutí daně dle § 55a daňového řádu irelevantní. Tyto námitky byly uplatnitelné v rámci jiných prostředků daňového řízení.

Rozhodnutím žalovaného č.j. 904/46 047/2011 byla zamítnuta žádost žalobkyně o prominutí daně z příjmu fyzických osob, v rozhodnutí žalovaný konstatoval, že prominutí daně dle § 55 daňového řádu je specifickým prostředkem liberační povahy, v rámci kterého nedochází k nápravě či odstraňování vad rozhodnutí nebo nesprávného postupu správce daně při aplikaci daňového řádu, k tomu slouží jiné opravné prostředky než je prominutí daně. Důvodem pro aplikaci § 55a daňového řádu je pouze existence nesrovnalostí při uplatňování daňových zákonů, přičemž nesrovnalost není nezákonnost ani jiná nesprávnost aplikace platných daňově právních norem. Nesrovnalost bude zejména v případech účinku zákonem nepředvídaných nebo nezamýšlených. Aplikace důvodu nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů je ve své povaze výjimečná, neboť jejím hlavním smyslem je pružně reagovat na možné protiklady v daňových zákonech. Zároveň konstatoval, že důvody žádosti nezakládají nesrovnalost z uplatňovaných zákonů, neboť správce daně pokračoval v daňové kontrole s jeho právními nástupci v souladu s daňovým řádem. Jelikož Ing. Václav Franta v průběhu daňové kontroly zemřel, důkazní břemeno se přesunulo v souladu s § 6 odst. 1 daňového řádu na jeho právního nástupce, tedy žalobkyně. Skutečnost, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno, tak nelze považovat za nesrovnalost vyplývající z daňových zákonů.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Věc posoudil následovně.

Dle § 55a odst. 1 daňového řádu *ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.*

Posouzení žádosti daňového dlužníka o prominutí daně spočívá zásadně na správním uvážení správního orgánu. Ústavní soud v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 2556/07 uvedl, že *ustanovení § 55a daňového řádu, upravujícího prominutí daně či jejího příslušenství, ... je právní normou, která zahrnuje kombinaci neurčitěho právního pojmu a správního uvážení; neurčitý právní pojem, zde představovaný "důvody nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů" a "důvodem odstranění tvrdosti" nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na posouzení v každém jednotlivém případě. Zákonodárce tím vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace je neurčitěmu právnímu pojmu podřaditelná či nikoli, přičemž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný možný právní následek; je pak právě na uvážení správního orgánu - ve stanovených mezích - takový následek určit, jmenovitě zda žádosti daňového dlužníka vyhovět a daň či její příslušenství prominout. Právě dodržení těchto mezí - správního uvážení či jejich zneužití - však ve správním soudnictví přezkoumatelné je, jak ostatně plyne výslovně z ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s.; je zde totiž oprávnění účastníka řízení požadovat, aby rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v řádném řízení vymezeném normami hmotného i procesního ("daňového") práva a s vyloučením případné svévole. Právo na řádný proces je proto tím veřejným subjektivním procesním právem, jež by mohlo být dotčeno, resp. porušeno a jehož ochrany se lze u soudu dovolat, i když zde subjektivní právo na poskytnutí posuzované úlevy není.*

Nejvyšší správní soud pak, jde-li o otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí následně uvedl, že *ačkoliv zde není veřejné subjektivní právo daňového dlužníka na poskytnutí daňové úlevy ve formě „prominutí daně“, je rozhodnutí příslušného správce daně vydané podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, přezkoumatelné ve správním soudnictví. Správní soud pak při přezkoumávání takového rozhodnutí o prominutí daně, které vychází toliko ze správního uvážení rozhodujícího orgánu, zkoumá, zda bylo vydáno v řádném řízení vymezeném normami hmotného i procesního daňového práva s vyloučením případné svévole rozhodujícího orgánu (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 Afs 15/2007-106). Co do podstaty vědci samé pak NSS již dříve judikoval, že prominutí daně podle § 55a daňového řádu slouží k odstranění nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, u příslušenství slouží k odstranění tvrdosti. Předmětem tohoto řízení je tedy posouzení skutečností jiných, než které vedly k vyměření daně. Při vyměření daně byl zkoumán skutkový stav a naplnění zákonných podmínek, při prominutí daně je zkoumán stav těchto právních předpisů ve vztahu k jejich aplikaci, případně skutečnost, zda penalizace není za daných podmínek přílišnou tvrdostí. Při zkoumání podmínek ust. § 55a daňového řádu tedy oprávněný správní orgán řeší jiné otázky než v původním daňovém řízení (rozsudek č. j. 2 Afs 170/2006 – 59). Při vymezení soudního přezkumu dle s.ř.s. ve vztahu k rozhodnutí o prominutí daně je vyloučeno, aby soud zkoumal správnost vyměření daně v předchozím daňovém řízení.*

Se zřetelem ke shora citované judikatuře je patrné, že rozhodnutí vydané dle § 55a d.ř. je založeno pouze na správním uvážení správního orgánu, přesto je však přezkoumatelné ve správním soudnictví, avšak pouze co do dodržení mezí správního uvážení a procesního postupu.

Žalobkyně považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s důvodem žádosti o prominutí daně a to porušení práva žalobkyně na řádný proces, resp. s namítanou nejasností zákona spočívající v neřešení situace úmrtí daňového subjektu v průběhu daňové kontroly.

Lze přisvědčit žalobkyni, že zejména odůvodnění rozhodnutí žalovaného č.j. 904/49 049/2011 postrádá určitou míru přesvědčivosti, neboť zde není rozvedena úvaha o tom, proč nejsou dány podmínky podle § 55a d.ř., avšak přesto má soud za to, že konstatování, že *neunesení důkazního břemena žalobkyně v předmětném řízení o doměření daně nelze považovat za nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů*, je dostatečně srozumitelným argumentem k uplatnění námitky žalobkyně o porušení práva na spravedlivý proces. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 8 Afs 15/2014- 32 s odkazem na rozsudek č.j. 2 Afs 170/2006-59 uvedl : *Při aplikaci § 55a zákona o správě daní a poplatků dochází k prominutí platební povinnosti z důvodu odstranění existujících nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, v jejichž důsledku se daňový subjekt nalézá v situaci, kterou zákonodárce nezamýšlel nebo nepředvídal. Předmětem řízení konaného podle § 55a zákona o správě daní a poplatků je posouzení jiných skutečností, než těch, které vedly k vyměření daně. Zatímco při vyměření daně je zkoumán skutkový stav a naplnění zákonných podmínek, při prominutí daně je zkoumán stav právních předpisů ve vztahu k jejich aplikaci. Institut prominutí daně není typickým mimořádným opravným prostředkem a není ani alternativou k odvolacímu řízení, jehož účelem je napravit nezákonnosti rozhodnutí o stanovení daně či zhojit procesní pochybení správce daně.*

Ze shora podaného výkladu vyplývá, že aby mohl být stěžovatel se svou žádostí o částečné prominutí daňové povinnosti úspěšný, musel jednak tvrdit a jednak prokázat nesrovnalost daňových zákonů, které byly v jeho případě aplikovány. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovateli se v daňovém ani v soudním řízení nepodařilo prokázat, že právě v jeho případě vyšla najevo nějaká nesrovnalost v obsahu daňových zákonů. Ačkoliv stěžovatel tvrdil, že namítá nesrovnalost ve smyslu § 55a zákona o správě daní a poplatků, ve skutečnosti se domáhal věcného přezkumu správnosti vyměřené daně a přezkumu postupu správce daně. Výtku, že správce daně vyměřil daňovou povinnost nepřipustnou kombinací dokazování a pomůcek ani stěžovatelovo tvrzení, že daň s ním měla být sjednána, nejsou nesrovnalostí zákona, ale pouze tvrzenou vadou daňového řízení, kterou ovšem nelze přezkoumat či zhojit v rámci žádosti o prominutí daně.

V rozhodnutí č.j. 904/49 049/2011 žalovaný konstatoval, že nesrovnalostí není nezákonnost ani jiná nesprávná aplikace platných daňově právních norem. Naopak o nesrovnalost dle žalovaného jde v případech účinku zákonem nepředvídaných nebo nezamýšlených, např. v případě zákonem nezamýšleného dvojího zdanění. V žádosti o prominutí daně žalobkyně namítla porušení práva na spravedlivý proces, konkrétně neschopnost unést důkazní břemeno z důvodu absence její účasti na podnikání zemřelého manžela, původního daňového subjektu. Žalobkyně tak ve skutečnosti nenamítla *nesrovnalost vyplývajících z uplatňování daňových zákonů*, nýbrž nezákonnost rozhodnutí o doměření daně, resp. nesprávnost řízení předcházejícímu vydanému rozhodnutí o doměření daně a to průběhu daňové kontroly. K čemuž se žalovaný zcela přesvědčivě vyjádřil v rozhodnutí č.j. 904/46 047/2011, kdy uvedl, že *důvody žádosti nezakládají nesrovnalost z uplatňovaných zákonů, neboť správce daně pokračoval v daňové kontrole s jeho právními nástupci v souladu s daňovým řádem. Jelikož Ing. Václav Franta v průběhu daňové kontroly zemřel, důkazní břemeno se přesunulo v souladu s § 6 odst. 1 daňového řádu na jeho právního nástupce, tedy žalobkyně. Skutečnost, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno, tak nelze považovat za nesrovnalost vyplývající z daňových zákonů, v níž jako skutečnost je úmrtí v rodině.*

Soud má za to, že odůvodnění rozhodnutí č.j. 904/49 047/2011 obsahuje v souladu s § 68 odst. 2 s.ř. úplnou argumentaci správního orgánu o tom, proč uplatněné důvody žádosti o

prominutí daně nezakládají podmínky pro prominutí daně dle § 55a d.ř., tedy že *neunesení důkazního břemena žalobkyně v předmětném řízení o doměření daně nelze považovat za nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů*, neboť právní nástupnictví žalobkyně v daňovém řízení již v průběhu daňové kontroly založilo důkazní břemeno žalobkyně v daňovém řízení. Procesní nástupnictví a existence důkazního břemena žalobkyně v daňovém řízení byly natolik vzájemně provázané právní instituty, že z hlediska splnění podmínek prominutí daně dle § 55a d.ř. úvaha žalovaného o neunesení důkazního břemena zahrnovala implicitně i úvahu o procesním nástupnictví žalobkyně v průběhu daňové kontroly.

Rozhodnutí žalovaného č.j. 904/49 049/2011 sice neobsahuje takto jednoznačně vymezený důvod nepřiznání prominutí daně, avšak přesto je i z odůvodnění tohoto rozhodnutí zřejmé, že žalovaný uplatněný důvod prominutí daně považuje za namítanou nezákonnost rozhodnutí o doměření daně, kterou nelze ztotožnit s *nesrovnalostí vyplývající z uplatňování daňových zákonů*. *Nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů* nelze ztotožnit s absencí výslovné úpravy určité situace v zákoně, zde právního nástupnictví v průběhu daňové kontroly. Institut prominutí daně dle § 55a d.ř. by tak jinak vyloučil výklad norem jazykovým, teleologickým, historickým a komparativním výkladem práva.

Soud neshledal žalobou namítanou nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný se v obou rozhodnutích vypořádal s uplatněným důvodem prominutí daně, nedošlo tak postupem žalovaného k popření práva žalobkyně na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s.ř.s. pro nedůvodnost.

Na rámec žalobního bodu o nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí soud uvádí, že se ztotožňuje se závěry žalovaného o nenaplnění podmínek prominutí daně dle § 55a d.ř., neboť uplatněný důvod pro prominutí daně je *tvrzenou vadou daňového řízení, kterou nelze přezkoumat či zhojit v rámci žádosti o prominutí daně* (viz. č.j. 8 Afs 15/2014- 32).

Pokud žalobkyně citací části rozsudku NSS č.j. 8 Afs 85/2007 – 54 akcentovala prominutí daně dle § 55a d.ř. *jako milost, jako výjimečné osvobození konkrétního případu z všeobecné daňové povinnosti, pozůstatek královských milostí a pardonů*, pominula význam této definice ve smyslu mimořádnosti a „nenárokovosti“ prominutí daně. Pokud v jiných případech žalovaný v řízení o prominutí daně dle § 55a d.ř. projevil nepřipustnou benevolenci, lze pouze konstatovat, že případným protiprávním jednáním žalovaného žalobkyni nevniklo legitimní očekávání pro vyhovění žádosti žalobkyně. Ostatně takto ani žalobkyně netvrdila. Tvrzení žalobkyně při jednání soudu dne 14.11.2014 o prominutí daně ve specifikovaných případech bylo tvrzením po lhůtě dle § 72 s.ř.s., proto k nim soud není oprávněn přihlídnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný měl ve věci úspěch, avšak dle ustálené judikatury nelze náklady za zastupování státu advokátem považovat za účelně vynaložené náklady řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14.11.2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková